

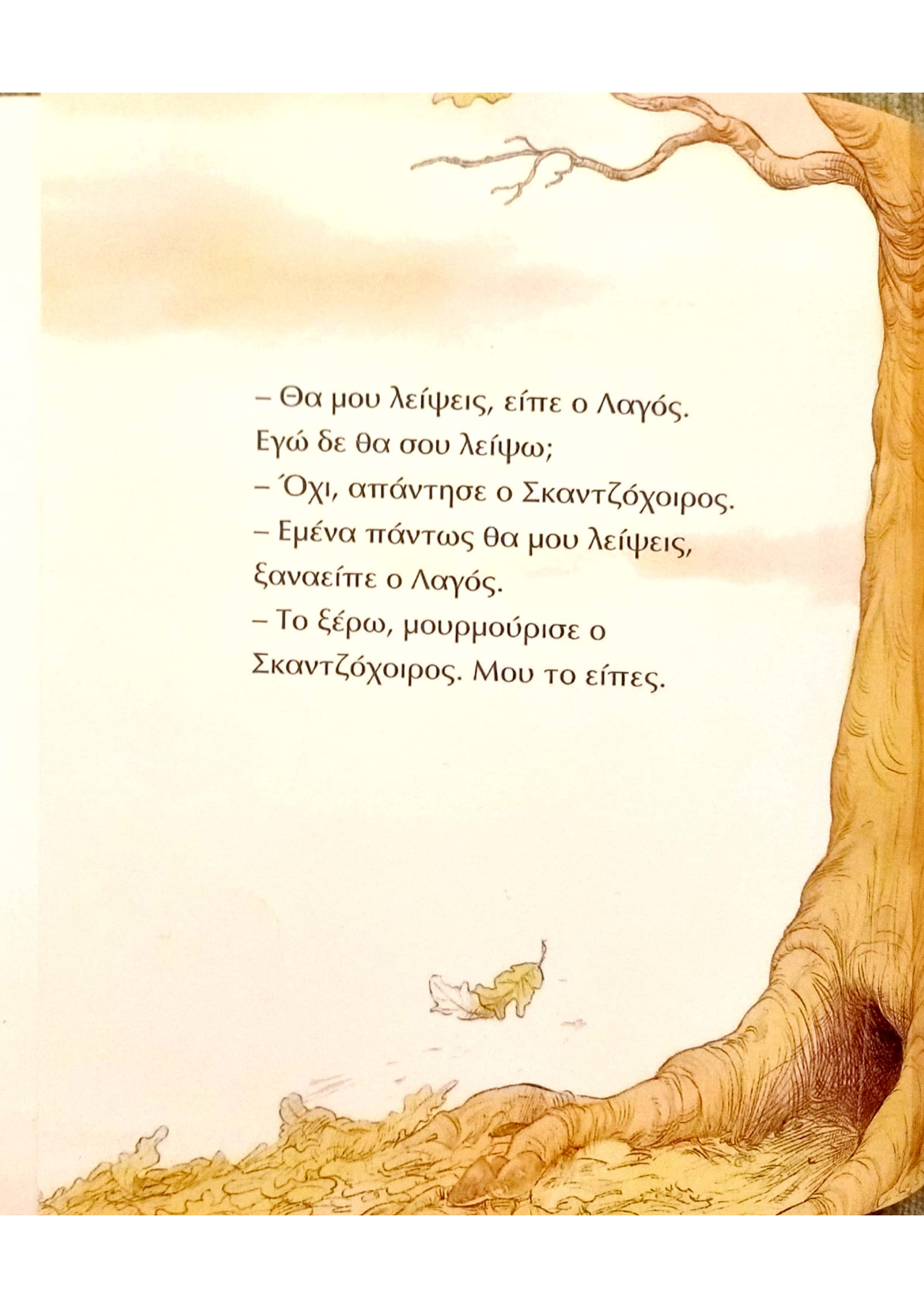
PAUL STEWART

ΛΙΓΟΥΛΑΚΙ ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Εικονογράφηση: CHRIS RIDDELL

Ελληνικά
γράμματα

-
- Θα μου λείψεις, είπε ο Λαγός.
Εγώ δε θα σου λείψω;
 - Όχι, απάντησε ο Σκαντζόχοιρος.
 - Εμένα πάντως θα μου λείψεις,
ξαναείπε ο Λαγός.
 - Το ξέρω, μουρμούρισε ο
Σκαντζόχοιρος. Μου το είπες.

- Είσαι ξεχασιάρης, συνέχισε ο Σκαντζόχοιρος.
- Ξεχασιάρης, γιατί; απόρησε ο Λαγός.
- Αν δεν ήσουν ξεχασιάρης, θα θυμόσουν γιατί δε θα μου λείψεις.

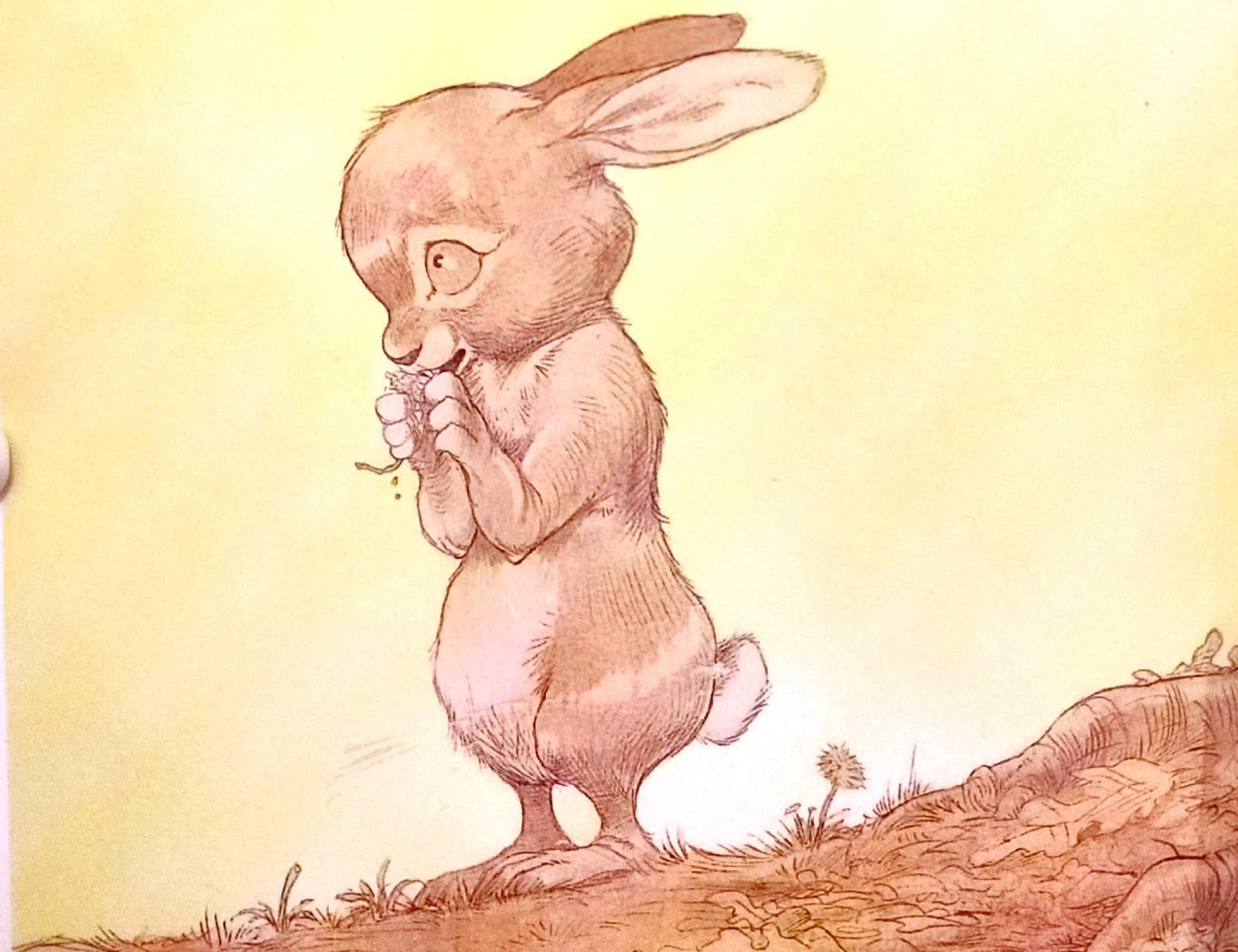
- Για θύμισέ μου, του είπε ο Λαγός.
- Θα κοιμάμαι, είπε ο Σκαντζόχοιρος.
- Όταν κοιμάσαι, δε σου λείπουν οι φίλοι σου.

Ο Σκαντζόχοιρος πήρε από κάτω μια μικρή
μυτερή πέτρα και πλησίασε ένα μεγάλο
δέντρο.

Ο Λαγός πήρε το δείπνο του: λίγο χορτάρι,
ένα φύλλο πικραλίδας και λίγο τριφύλλι.

Ο Σκαντζόχοιρος έγραψε με τη μυτερή
πέτρα πάνω στον κορμό του δέντρου:

Αγαπητέ μου Λαγέ,
σε παρακαλώ φύλαξέ μου
λιγουλάκι χειμώνα,
για να μου τον δώσεις
όταν ξυπνήσω.
Φιλιά, Σκαντζόχοιρος

Χ

– Λαγέ, φώναξε ο Σκαντζόχοιρος, θέλω να μου κάνεις μια χάρη. Μια και είσαι τόσο ξεχασιάρης και θα δυσκολευτείς να το θυμηθείς, σου έγραψα μια παραγγελία για να σ' το θυμίσω. Θέλω να μου φυλάξεις λιγουλάκι χειμώνα.

– Γιατί; απόρησε ο Λαγός.

– Γιατί θέλω να μάθω κι εγώ με τι μοιάζει ο χειμώνας.

– Ο χειμώνας είναι σκληρός και λευκός, είπε ο Λαγός. Ο χειμώνας είναι κρύος.

– Τι είναι κρύο; ρώτησε ο Σκαντζόχοιρος και χασμουρήθηκε. Κρυώνω τώρα. Κρυώνω και...
ν-υ-σ-τ-ά-ζ-ω.

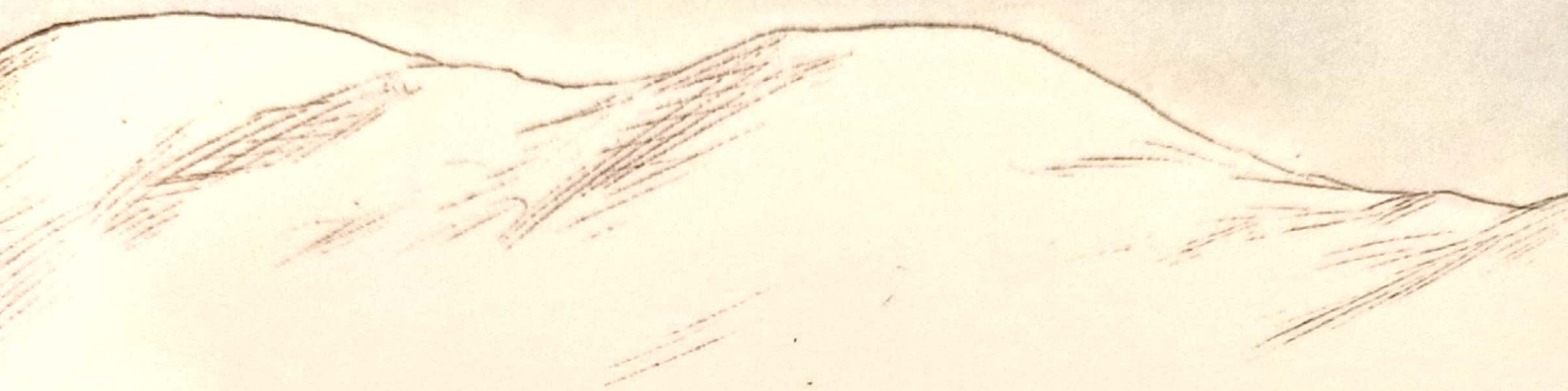
Ο Λαγός σκούνησε το φίλο του.
– Άουτς, φώναξε, καθώς
τρυπήθηκε από τα αγκάθια του.

– Λαγέ, είπε ο
Σκαντζόχοιρος. Όρα
να βρω κάποιο ζεστό
μέρος για να περάσω
το χειμώνα.

Ο Λαγός έγλειψε το πονεμένο
χέρι του.

– Θα μου λείψεις, είπε.

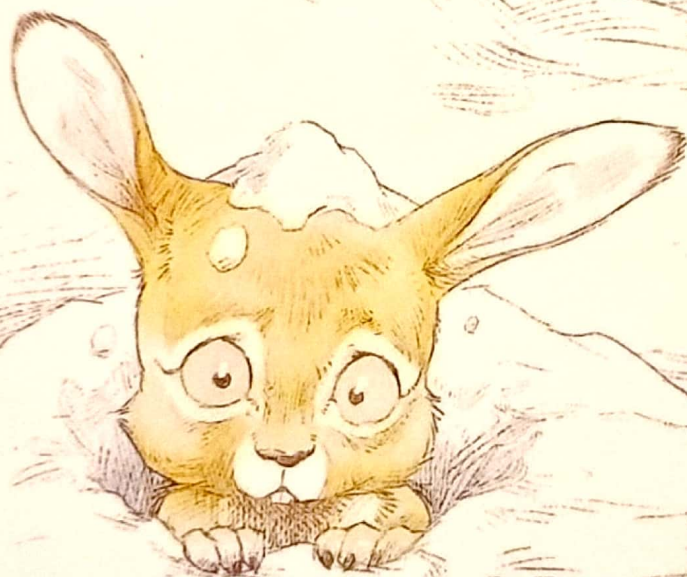

Ο χειμώνας ήταν βαρύς εκείνη τη
χρονιά.

Έπεσε πολύ χιόνι. Η λίμνη πάγωσε.
Ο Λαγός ήταν ζεστό στη φωλιά του,
αλλά πεινούσε πολύ.

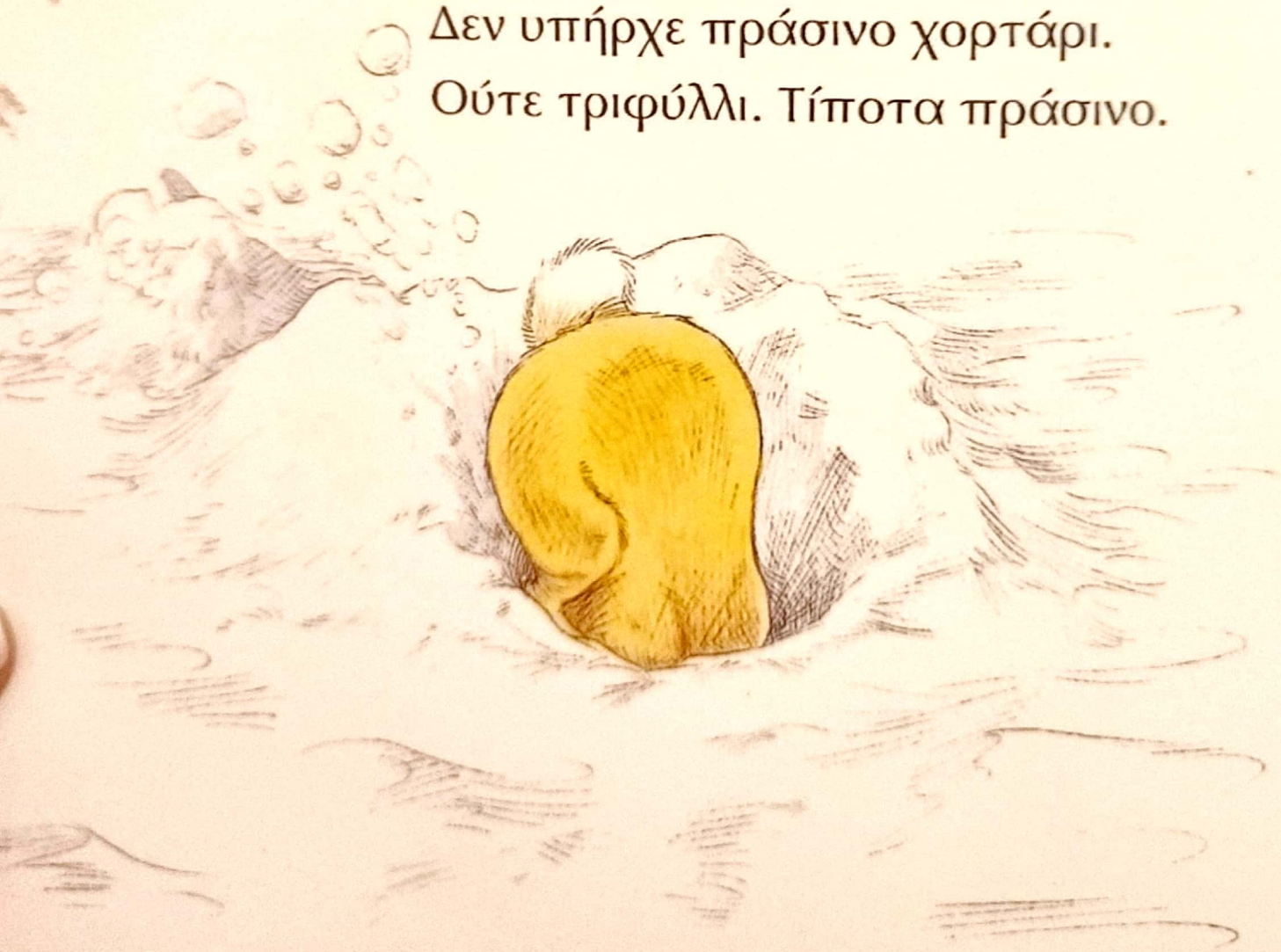
Αγαπητέ μου Λαγέ,
σε παρακαλώ φύλαξέ μου
λιγουλάκι χειμώνα,
για να μου το δώσεις
όταν ξυπνήσω.
Φιλιά, Σκαντζόχοιρος

X

– Αυτό είναι το πρόβλημα με το χειμώνα,
μουρμούρισε ο Λαγός και ξετρύπωσε από
τη φωλιά του ρίχνοντας μια ματιά τριγύρω.
Όσο πιο πολύ κρύο κάνει, τόσο πιο πολύ
πεινάω. Κι όσο περισσότερο κρύο κάνει,
τόσο λιγότερη τροφή βρίσκω.

Δεν υπήρχε πράσινο χορτάρι.
Ούτε τριφύλλι. Τίποτα πράσινο.

Ο Λαγός έπρεπε να χορτάσει
την πείνα του

με καφετιά φύλλα

με καφετή φλοιό

με καφετιά
βελανίδια.

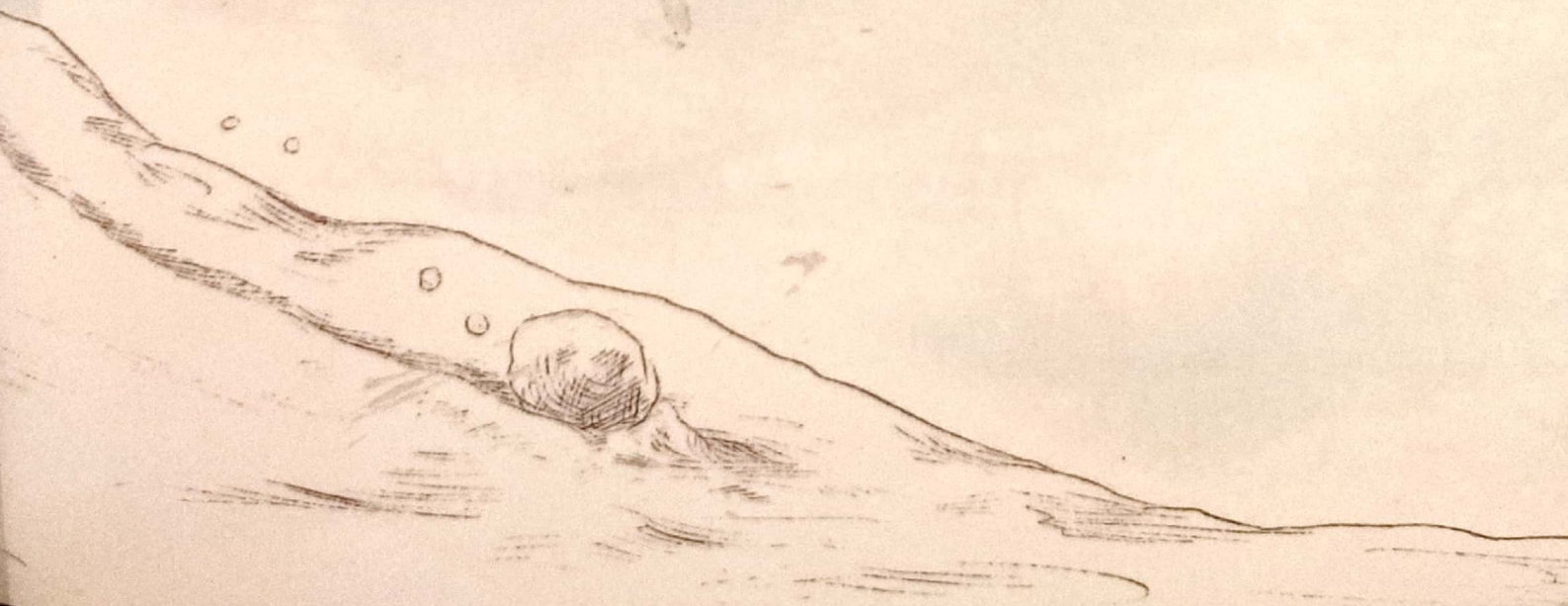

Αγαπητέ μου Λαγέ,
σε παρακαλώ
φύλαξέ μου
λιγουλάκι

για να μου τον
δώσεις όταν
ξυπνήσω.
Φιλιά, Σκαντζόχοιρος

Ο Λαγός είδε τα λόγια του φίλου
του στο δέντρο και από την
έκπληξη τού έπεσε από τα χέρια το
βελανίδι που κρατούσε.

Το βελανίδι κατρακύλησε, μάζεψε
χιόνι κι έγινε μια μικρή χιονόμπαλα.

Ο Λαγός διάβασε τα λόγια του φίλου του.

– Οχ! έκανε. Λιγουλάκι τι;

Η λέξη από το δέντρο είχε σβηστεί.

Ξαφνικά φύσηξε ένα παγωμένο αεράκι. Ο Λαγός
κοίταξε τη χιονόμπαλα και θυμήθηκε.

– Λιγουλάκι χειμώνα! είπε.

Ο Λαγός τσούλησε τη
χιονόμπαλα
πάνω στο χιόνι.

Η χιονόμπαλα μεγάλωνε
ολοένα και περισσότερο.

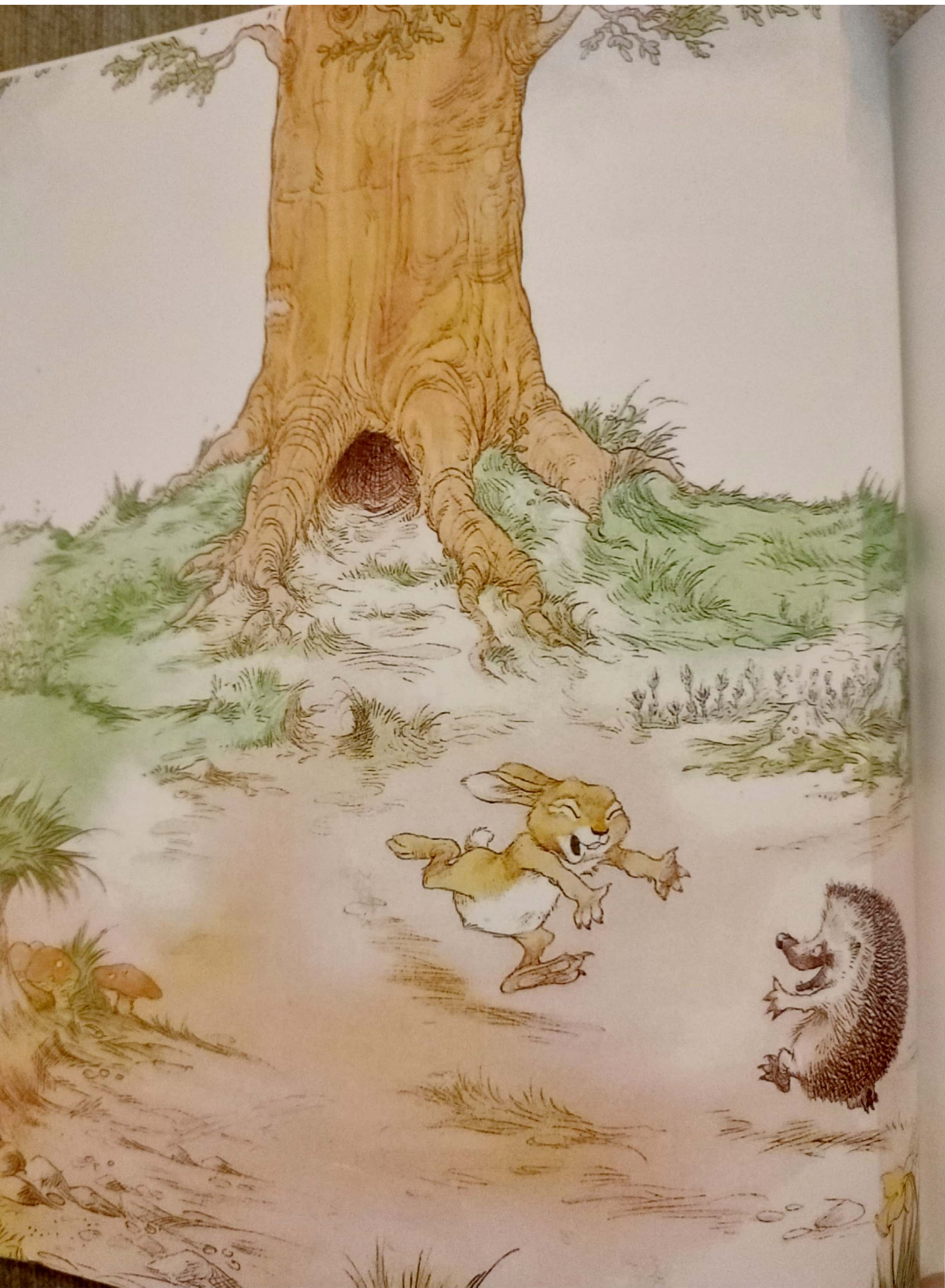

Ο Λαγός την τύλιξε με
φύλλα.

– Τα φύλλα θα κρατήσουν
το χειμώνα και δε θα τον
αφήσουν να φύγει,
μουρμούρισε.

– Και τώρα θα κρύψω τη χιονόμπαλα
κάτω από τη γη.

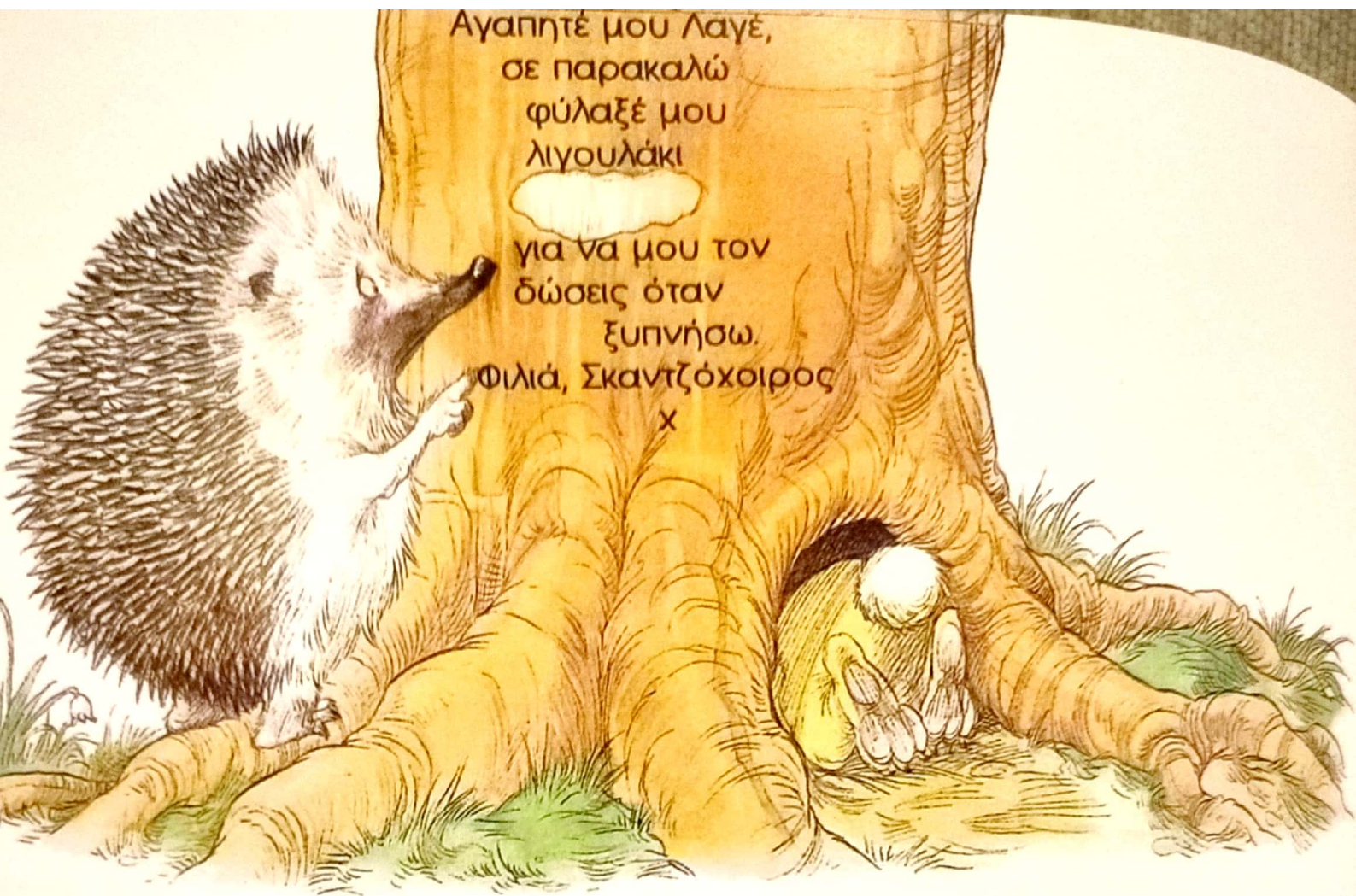

Ἦρθε η ἀνοιξη. Ο ἥλιος ἔλαμπε ψηλά στον ουρανό.
Το χιόνι ἔλιωσε, ὅπως και οι πάγοι στη λίμνη.
Ο Σκαντζόχοιρος ξύπνησε.

– Σκαντζόχοιρε! φώναξε ο Λαγός.

– Λαγέ! φώναξε ο Σκαντζόχοιρος.

– Αχ, Λαγέ! είπε ο Σκαντζόχοιρος βλέποντας το δέντρο με τα λόγια που είχε γράψει.

Έφαγες το χειμώνα!

– Όχι, είπε ο Λαγός. Έφαγα το φλοιό.

Το χειμώνα τον φύλαξα. Τον έχω στη φωλιά μου. Θα σου τον φέρω.

Ο Σκαντζόχοιρος άγγιξε τη μαλακιά
καφετιά μπάλα.

– Μου είπες πως ο χειμώνας είναι σκληρός
και λευκός μουρμούρισε. Και κρύος,
συνέχισε.

– Περίμενε, είπε ο Λαγός.

Πλησίασε την καφετιά μπάλα
και έβγαλε ένα ένα τα φύλλα
με τα οποία την είχε τυλίξει.

Ο Σκαντζόχοιρος κοίταξε
τη μικροσκοπική χιονόμπαλα.
Έμοιαζε με το χειμώνα.

Τη μύρισε.
Μύριζε χειμώνα.

Την έπιασε.

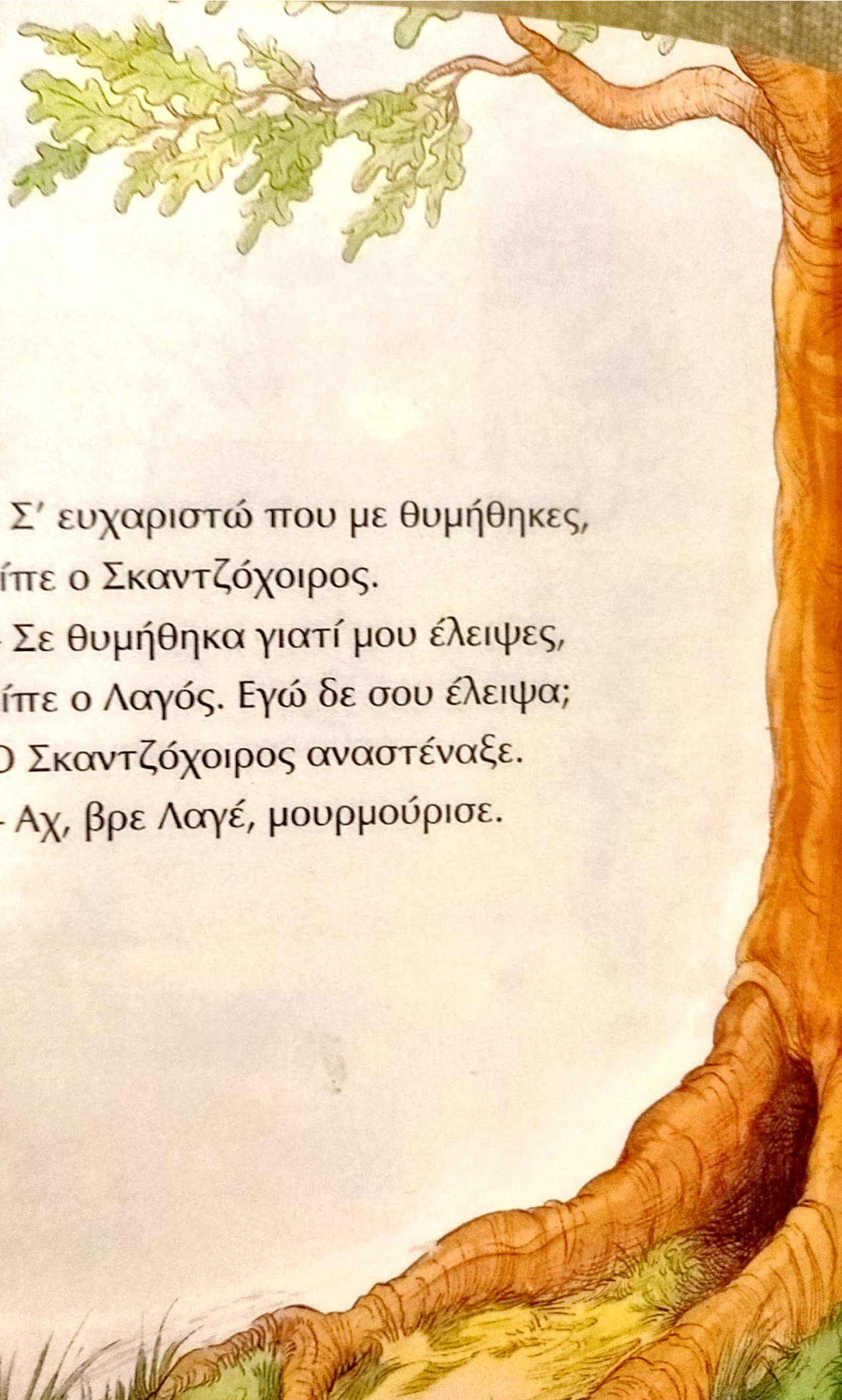

– Αχ! φώναξε. Με δάγκωσε!

– Αυτό, είπε ο Λαγός.
Αυτό ακριβώς είναι ο χειμώνας!

– Σ' ευχαριστώ που με θυμήθηκες,
είπε ο Σκαντζόχοιρος.

– Σε θυμήθηκα γιατί μου έλειψες,
είπε ο Λαγός. Εγώ δε σου έλειψα;
Ο Σκαντζόχοιρος αναστέναξε.

– Αχ, βρε Λαγέ, μουρμούρισε.

